

ימים אחרונים דחה"פ חכ"ב

מהדרין באכילת מצה שרוי' באחרון של פסח, דלאחרי שבעה ימים דספירת העומר - לאחר הבירור דכל הספירות פרטיות שבספירת החסד - אין צריך להיזהר כל כך מחשש חמץ.

ידוע שבאחרון של פסח היו רבותינו נשיאנו היו מהדרין באכילת מצה שרויה, ולכאורה קשה שהרי אדמו"ר הזקן כותב "המקיל לא הפסיד משום שמחת יום טוב", אך לכאורה אין זה טעם להדר, ובפרט הידור בכל מאכל דוקא (ובפרט שלא ראינו ענין על דרך זה בשאר ימים טובים)?

ויובן בהקדים שחמץ אסור בפסח מפני שחמץ מורה על ישות, אך בשבועות מצוה להביא קרבן לחם חמץ, כי לאחר הבירור דספירת העומר מהפכים את הישות לענין של קדושה ומצוה. ומעין זה הוא באחרון של פסח, שלאחרי שבעה ימים דספירת העומר - לאחרי הבירור דכל הספירות פרטיות שבספירת החסד - אין צריך להיזהר כל כך מחשש חמץ.

והנה, מעין ענין זה הוא גם בשביעי של פסח, דהלימוד שהחיוב דאכילת מצה הוא רק ביום הראשון הוא משביעי של פסח ("ששת ימים גו' מה שביעי רשות כו"), דמפני ששביעי של פסח הוא שבעה ימים לאחר הגילוי מלמעלה שהיה בליל פסח לכן אז המצה הוא בפנימיות ולכן אין צריך ציווי והוא רשות שלמעלה מציווי. אך באחרון של פסח שהוא שבעת ימים מהתחלת עבודת התחתון – ספירת העומר – אין צריך לחשוש מחשש חמץ.

והנה, הנ"ל קשור עם זה שאחרון של פסח הוא כנגד הגאולה העתידה, שאז יקויים היעוד "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ואז יתהפך הרע לטוב וכנאמר בהפטורת אחרון של פסח "ועל מאורת צפעוני גמול ידו הדה גו'" הפיכת הנחש – יצר הרע - לטוב.